

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku Z.B.
przy uczestnictwie M.N.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 8 marca 2019 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z.B. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O., oddalającego jego apelację wniesioną w sprawie z udziałem M.N. o rozgraniczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do tego unormowania Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Tymczasem skarżący w zasadzie nie uzasadnił wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz poprzestał na stwierdzeniu, że naruszenia przepisów natury materialnej i formalnej postawione orzeczeniu Sądu Okręgowego „są bardzo poważne”. Przejawem tych naruszeń było, zdaniem skarżącego, błędne zastosowanie art. 153 k.c. oraz błędna ocena dowodów.

Skarżący nie wyjaśnił jednak, jakie konkretnie argumenty jurystyczne potwierdzają stanowisko o oczywistej zasadności skargi, a motywy wniosku, o którym stanowi art. 398⁴ § 2 k.p.c., sprowadzają się do wyrażenia opinii skarżącego o nietrafności postanowienia Sądu Okręgowego. Już ta okoliczność, niezależnie od ustanowionego w art. 398³ § 3 k.p.c. zakazu kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd II instancji, uniemożliwia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Powyższych niedostatków nie mogło usunąć ogólne odwołanie się do „zarzutów wymienionych w skardze kasacyjnej”, skoro w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Do przyjęcia z tej przyczyny skargi do rozpoznania nie jest zatem wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji, a przytoczone przez skarżącego

okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wymagań takich nie spełnia zarzut naruszenia art. 153 k.c. w zw. z art. 172 k.c., który stanowi jedynie polemikę z kompletnymi i przekonującymi wywodami zaskarżonego orzeczenia, opartymi także na motywach postanowienia Sądu I instancji, będących wynikiem nadzwyczaj skrupulatnie przeprowadzonego postępowania w sprawie. Nadto analiza omawianego zarzutu prowadzi do wniosku, że skarżący pośrednio kwestionuje ustalenia faktyczne sprawy, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne, tak samo jak zakwestionowanie wprost oceny dowodów, które nastąpiło w ostatnim z zarzutów skargi kasacyjnej. O oczywistej zasadności skargi nie mogło również świadczyć rzekome naruszenie art. 152 k.c.; zarzut ten w istocie zmierzał do podważenia przez skarżącego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, podczas gdy skarga kasacyjna służy wzruszeniu rozstrzygnięcia co do meritum sprawy. Także zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 328 § 2, art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) nie przekonuje o spełnieniu przesłanek zastosowania art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego, uwzględniające również rezultaty czynności przeprowadzonych przez Sąd I instancji, w sposób pełny prezentuje stanowisko będące osnową zaskarżonego orzeczenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z przedstawionej argumentacji nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

aj